

FANTOMA DE LA OPERĂ

de GASTON LEROUX

*Repovestită de
Pauline Francis*

Traducere de Mihaela Eros

Editura ORIZONTURI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Fantoma de la Operă / Pauline Francis ; trad.: Mihaela

Eros. - București : Orizonturi, 2019

ISBN 978-973-736-402-9

I. Eros, Mihaela (trad.)

821.111

Cuprins

CAPITOLUL UNU *O nouă cântăreață*

CAPITOLUL DOI *Îngerul muzicii*

CAPITOLUL TREI *Loja cinci*

CAPITOLUL PATRU *Vocea*

CAPITOLUL CINCI *Fantoma de la Operă*

CAPITOLUL ȘASE *Unde e Christine?*

CAPITOLUL ȘAPTE *La subsol*

CAPITOLUL OPT *Povestea persanului*

CAPITOLUL NOUĂ *În camera de tortură*

CAPITOLUL ZECE *Scorpion sau greiere?*

Tehnoredactare: *Puiu Enache*

© ReadZone Books Limited 2019

This edition is published by arrangement with ReadZone Books Limited

---

Editura ORIZONTURI – București

Bdul Libertății nr. 4, bl. 117, et. 7, ap. 20

telefon: 021.3177679, 0744531333

e-mail: orizonturi@editura-orizonturi.ro

CAPITOLUL UNU

O nouă cântăreață

O nouă solistă tocmai oferise un recital extraordinar la Opera din Paris. Numele său era Christina Daae. În ultimul moment ea o înlocuise pe Carlotta, care era bolnavă, în rolul Margaretei din opera Faust. Nimici nu mai auzise o voce ca a ei. Publicul a fost în extaz și a aplaudat până când Christina a fost dusă de pe scenă în lacrimi și leșinată.

Din loja sa ce avea vedere spre scenă, contele de Chagny a aplaudat și el frenetic. Era un bărbat frumos de patruzeci și unu de ani și capul uneia dintre cele mai distinse familii din Franța. Lângă el stătea fratele lui mai Tânăr, Raoul, cu chipul palid de uimire.

„Mă întreb dacă Christine își mai aduce aminte de mine?” se gândea Raoul. „Când eram copii, obișnuiam să ne jucăm pe plajă împreună. Trebuie să mă duc în culise să-o văd.”

Și în timp ce se întrepta spre cabina Christinei Daae, Raoul a trecut pe lângă unele din balerine pe holul îngust. Ele vorbeau despre o fantomă care bântuia prin clădirea Operei de mai mult timp: cum părea să își facă apariția pe neașteptate sub forma unui domn ce purta un

---

FANTOMA DE LA OPERĂ

smoching de culoare neagră și cum dispărea de îndată ce era văzut.

Joseph Buquet, un schimbător de scenă, îl întâlnise odată pe scara ce ducea la subsol.

„Are pielea galbenă și aşa de strâns lipită de oase, încât pare a fi chipul unui mort”, le spunea el tuturor după aceea. „Ochii lui sunt aşa de adânci în orbite, încât par două găuri negre. Nasul lui e mic și n-are păr deloc. Îh!”

Raoul de Chagny intră în cabina Christinei Daae chiar atunci când ea deschise ochii.

— Domnule, cine sunteți dumneavoastră? șopti ea.

Raoul îi sărută mâna.

— Nu-ți mai amintești? a întrebat-o el. Eu sunt băiețelul care se ducea în mare să-ți recupereze eşarfa atunci când ţi-era răpită de vânt. Aș dori să-ți vorbesc între patru ochi, domnișoară Christine!

— Nu, i-a spus ea. Pleacă! Vreau să fiu singură.

Raoul a așteptat nerăbdător la ușa ei. Și spre surprinderea lui a auzit vocea unui bărbat venind din cabina ei.

— Christine, trebuie să mă iubești! spunea el. Iar vocea tremurătoare a Christinei i-a răspuns:

— Cum poți vorbi astfel când eu cînt numai și numai pentru tine. În seara astă ţi-am dăruit întreg sufletul meu!

Raoul n-a mai auzit nimic. S-a strecut într-un colț întunecat, cu inima bătându-i nebunește și a așteptat ca acel bărbat să plece. Știa că el o iubea pe Christine Daae și îl ura pe bărbatul din cabina ei.

În cele din urmă, Christine a ieșit afară, dar nu l-a văzut pe Raoul. După ce a plecat, el a intrat în cabina ei.

Lumina de gaz fusese stinsă. A stat acolo în întunericul beznă.

— De ce te ascunzi? a strigat Raoul, aprinzând un chibrit. Dacă nu răspunzi, ești un laș!

Chibritul a iluminat încăperea, dar era pustie.

Raoul a așteptat timp de zece minute. Pe urmă s-a hotărât să plece. În timp ce ieșea pe ușă, un curent de aer rece l-a izbit în față. A rătăcit pe coridoare o vreme, neștiind nici el unde mergea. Brusc, la capătul de jos al unei scări a fost nevoit să își croiască drum printr-un grup de oameni care cărau o targă. Persoana aflată pe ea era acoperită cu un cearșaf alb.

— Cine este acela? a întrebat el.

— Joseph Buquet, a răspuns unul dintre acei oameni. A fost găsit mort în spatele scenei în a treia boxă de la subsol.

CAPITOLUL DOI

Îngerul muzicii

Christine Daae nu și-a continuat triumful la Opera din Paris. După acea seară, ea a refuzat să mai cânte. Părea să se teamă de noul ei succes.

Raoul i-a scris de mai multe ori, cerându-i o întâlnire. Își în cele din urmă ea i-a trimis un bilet:

Domnule,

Nu te-am uitat, nu l-am uitat pe băiețelul care îmi salva eşarfa. Mâine este aniversarea morții bietului meu tată, pe care îl cunoșteai. E înmormântat în Perros și mă duc acolo să-i vizitez mormântul. Christine Daae.

De ce oare îi scrisese? Dorea să vină și el acolo? Raoul s-a îmbrăcat repede și a plecat în grabă spre gară. În lunga călătorie spre Perros, un orașel de pe coasta nordică a Franței, s-a gândit tot timpul la Christine. Știa că era îndrăgostit de ea.

Christine Daae venea din Suedia. Tatăl ei fusese un biet țăran, dar cânta la vioară mai bine ca oricine altcineva. Într-o bună zi, în timp ce cânta la vioară în

iarmaroc, iar Christine îl acompania vocal, un oarecare profesor Valerius i-a auzit. El a fost acela care i-a adus pe amândoi în Franța și a plătit pentru cursurile de canto ale Christinei. Ca și Raoul, ei își petreceau fiecare vară la mare, în Perros.

În copilărie, lui Raoul îi plăcea nespus să asculte poveștile pe care le știa aşa de bine tatăl Christinei.

„Fiecare mare muzician primește vizita îngerului muziciei cel puțin o dată în viața lui” obișnuia el să le spună, „Pe înger nu-l vede nimeni, dar își aduc aminte toată viața de vocea lui.” S-a uitat la Christine, „Atunci când voi ajunge în ceruri, copila mea, o să-l trimit la tine”.

Trei ani mai târziu bătrânul a murit.

În Perros, Raoul a găsit-o pe Christine la han. Ea n-a părut deloc surprinsă să-l vadă acolo.

— Deci ai venit, i-a spus ea încet. Știam că aşa vei face.

— Da, i-a răspuns Raoul. Trebuie să știi că te iubesc, Christine, și nu pot trăi fără tine.

Christine s-a îmbujorat și și-a întors capul.

— Pe mine? a întrebat ea. Visezi, prietene drag.

Apoi a izbucnit în râs.

— Poate că am greșit scriindu-ți, a spus ea. Dar revăzându-te la Operă mi-am readus aminte de vremurile fericite de altădată.

— Să nu râzi de mine, Christine, i-a spus Raoul. De ce mă tratezi în felul acesta?

Christine nu i-a răspuns nimic.

— Cred că știi răspunsul, i-a spus Raoul. În seara aceea la tine în cabină se afla un bărbat, cineva căruia

FANTOMA DE LA OPERĂ

tu i-ai spus: „Eu cânt doar pentru tine!” Și el a spus: „Christine, trebuie să mă iubești!”

La auzul acestor cuvinte, Christine a pălit. S-a clătinat și părea pe punctul de a leșina. Pe obraz i s-au prelins două lacrimi. Apoi a fugit în camera ei. Raoul nu știa ce să facă. În cele din urmă s-a hotărât să se ducă și el la mormântul tatălui ei. Și în timp ce stătea acolo, a venit și Christine.

— Ascultă-mă, Raoul, a spus ea. O să-ți spun ceva foarte serios. Îți amintești de legenda cu îngerul muzicii?

— Sigur că-mi amintesc, i-a răspuns Raoul. Tatăl tău mi-a spus-o prima oară aici în Perros.

— Îngerul muzicii m-a vizitat, i-a spus Christine.

— Nu am nicio îndoială în privința asta, i-a răspuns el. Nicio ființă omenească nu poate cânta aşa cum ai cântat tu în acea seară. A fost un adeverat miracol. Niciun profesor nu te putea învăța asta. Da, cu siguranță că l-ai auzit pe îngerul muzicii, Christine.

— El vine în cabina mea, a spus ea. Așa îl aud. Și aşa l-ai auzit și tu.

Raoul a râs.

— Cred că cineva face glume pe seama ta, Christine.

Christine a scos un strigăt și a fugit de el. Raoul n-a mai văzut-o până în noaptea aceea. La ora unsprezece și jumătate a văzut-o ieșind din camera ei și coborând scările. A urmărit-o până la cimitirul bisericii.

„Aș vrea să se întoarcă, să mă vada”, și-a zis el, „dar ea nu pare să mă audă, cu toate că pașii mei răsună pe zăpada înghețată.”